

A Fejezet, Mely Sorban a Legelső

S mely Szent Dunstan Napján játszódik

atodnapja esett már, megál-
lás nélkül, mire felvirradt az ünnep, melyen az emberek Szent
Dunstanre emlékeznek.

A víz törött tetőcserepeken folyt alá, lóhúgyként örvénylett
a félig eltömődött csatornáknban, bűzös-habos áradatként höm-
pölygött a macskaköves utcákon, s egyre csak esett és esett,
mintha ez a hat nap csak előhírnöke lenne az új Özönvíznek.

A Mi Urunk hat nap alatt teremtette a földet, s ugyanennyi
idő kevés híján arra is elég volt, hogy vízbe fojtsa. Ahogy a Köl-
tő is írta, „víz, víz mindenhol”, de magunk közt szólva a vizet
a Költő is legfeljebb brandyvel keverve szerette. Főleg, ha min-
den cseppje lefelé hullt, az ember fejére, makacsul bizonyítva
Newton első, almákra vonatkozó törvényét.

A Boddy 's Bridge közelében levő Kas utca házaiban a kémé-
nyek torkán zuhogott befelé az esővíz, s áztatott el több mint
kéttucat épületet. A Hagymadomb lejtői teljesen eltűntek,
ahogy új árteret keresve a Temze is kiöntött, elsodorva a domb-
oldalon sorakozó házakat. Ezek egyike egy fűszerkereskedő rak-

tára volt, s a zavaros víznek hamarosan kezdett húsleves illata lenni.

Leadenhalle sörétgyárainak fémtetői sem jelentettek kellő védelmet az esőzés ellen, ami nem egy kalmárt szó szerint az örületbe kergetett, s egész tömegeket tett időlegesen munkanélkülivé.

– Majd folytatjuk a munkát, ha eláll az eső – mondogatták, majd az orruk alatt még hozzátették –, ha csak addig az egész elcseszett város nem megy a levesbe!

Sokan már attól tartottak, hogy ha ez így folyik tovább, jövő szombaton a Nagy Maszkabált sem fogják tudni megtartani. És ezt egyetlen londoni gyomra sem vette volna be.

A Flett, a Tyburn és a Westbourn mind kiöntött, s vad versenybe kezdtek, vajh' melyik éri el előbb a Temzét. A viadalt a város utcáin és csatornáiban vívták, mindenféle szabályt mellőzve, s a tajtékszó áradat elől többen menekültek el, mint amikor az adószedők járják a környéket. S a Szemét és Ürülékszedők Nemes Céhének jelentése szerint 1734 óta nem volt ennyi ürülék az utcákon.

A csatornák úgy nyeldekelték a rettentő vízmennyiséget, mint az iszákos a jóféle nedűt, az ősrégi vízvezetékek pedig recsegve-ropogva tiltakoztak a túlterhelés ellen. Az akvaduktok kőpereméről megállás nélkül fröcskölt a víz, szivárványt húzva a bágyadt napfényben.

A Ciszternák és Vízvezetékek Karbantartóinak céhtagjai minden nap ellenőrizték a vezetékeket és csatornákat, s egyre komorabban csóválták a fejüket.

A Kalicka-közben álló Kakasülő minden ajtaját ki kellett nyitni, hogy kieresszék az esővizet, különben képtelenség lett volna megrendezni az aznap esti párviadalokat. Az utcakölykök kifejezetten élvezték a lezúduló vizet, s apró, szemétből eszkábált hajóhadaikat próbálták meg leúsztatni a háborgó víz-eséseken.

Annak ellenére, hogy a személyzet mindent megtett, aznap este a kakasviadal legesélyesebbjei a kacsák voltak. Mikor aztán végül csak sikerült igazi harcosokat keríteni a ringbe, kez-

detét vehette az, amire a közönség már jó ideje várt – a londoni nehézsúlyú bajnoki címért folytatott küzdelem.

Az egyik oldalon Joe Kukori szállt ringbe, egy háromkilós veterán, akit a kezdetektől a poplari John Lyon edzett, a másikon a peckhami Thomas Arnes újonc viadora, Biggie Ben, aki a maga közel hat kilójával valóságos óriásnak számított.

Később, mikor a bírók rájöttek, hogy Biggie Ben valójában egy ravaszul elmaszkírozott egerészölyv, kizárták a küzdelemből, és Joe Kukorit hozták ki győztesnek, de a hagymával és szalonnával megtűzdelt bajnok addigra már majdnem ropogósra sült.

Az eső nem válogatott, s a legcsekélyebb mértékben sem volt tekintettel rangra, nemre vagy társadalmi helyzetre. Ugyanolyan impertinens nyugalommal áztatta el a rongyszedőket, mint a felcicomázott dámákat, s nem akadt teremtett lélek a Temze-völgyében, aki szárazon megúsza volna.

Mikor a Mindenszentek útjáról nyíló Pókos Kancában az egyik kocsis megjegyezte, hogy furcsamód nincs olyan babona, ami a Szent Dunstan Napját megelőző esőzésekre vonatkozik, a többi szakmájabeli semmi perc alatt felvilágosította, hogy bizony, hogy van, vagy, ha nincs, akkor istókúccse, itt a legfőbb ideje, hogy legyen! A kellő mennyiségben fogyasztott ital amúgy is nagy hatást gyakorolt a képzelőerejükre, s még aznap este, nem sokkal tíz után egy Lapaj Simon nevezetű, élemedett korú kocsis szerfölött bölcs gondolattal állt elő ezzel kapcsolatban, amit azonban sajna másnap virradatra a csúf józanság az örökös feledésbe száműzött.

Hajnalhasadtával sem csillapodott az eső, ami mintha még a korai órát elütő harangok zúgását is mélabús kongássá tompította volna. Aki tehetett, a másik oldalára fordult, és aludt tovább, akit pedig ilyen-olyan teendője az utcára szólított, kalapot-csuklyát vett, jól a szemébe húzta, és komoran ment a dolgára.

A Szélmalom utcán felfordult egy halakat szállító szekér, s az egész rakománya a nyálkás macskaköveken kötött ki. Az esővíz egyik-másik halat egész szépen magához térítette, s nem

sokkal később egy arra haladó magisztrátus lovába akkorát harapott egy jókora rombuszhal, hogy a ló megbokrosodott, és levetette a gazdáját.

A halkereskedő, aki a Billingsgate mellett várta az árut, csak resignáltan legyintett. A Rudlin Circusön történtek jóval kevésbé érdekelték, mint az, hogy a hal ára a hatnapos esőzés miatt soha nem tapasztalt mélységekbe zuhant.

A lucskos reggelt elütő százkilenc harangból az egyik épp az Újkapu mellett álló Felnyársalt Szent Dunstan Templomáé volt, ahol már nagyon készültek a fent említett szent vértanúságának megünneplésére. Dunstan, aki életében norfolki csipkeverő volt, az Úr 814. esztendejében halt mártírhálát a hírhedt Gyapjútiloló Felkelés során, s akit az 1853-as Cannes-i Diétán avattak szentté. S azóta ő volt a kerítések és sövények patrónusa, a csipkeverők pártfogója, az alsóneműk védelmezője, s egyben a karóba húzottak gyámolítója is – bár nem feltétlenül ebben a sorrendben.

A templom nyirkos, bélietes kapujának közelében egy vakmerő kereskedő szalagokból és virágokból készített girlandokat, amikre apró csipkekendőt kötött. Ez utóbbi Dunstan hegyes kerítés általi vértanúhalálát ábrázolta, de a csúf időben egy-két darabon, ha túl tudott adni.

Május tizenegyedik napja ide vagy oda, az özönvízszerű esőzés az ünneplő tömeg javát távol tartotta, s a gyülekezet nagyja valami szárazabb teendőt talált magának. Mi több, a cudar időre való tekintettel még a népszerű keresztény szekták – az Oxfordi Fehérmájúak és az Exeteri Tahók – által beígért szekérfelvonulás is elmaradt.

Ez egyszer még a Szent Dunstan templomával átellenben álló Felmagasztosult Madonna papnői is úgy döntöttek, hogy ruhába bújnak, s kivörösödött orral, lenge fűzöt öltve integettek biztatóan a szeminárium ablakából. Mondanom sem kell, Szent Dunstan papjai nem integettek vissza.

Két utcával odébb egy apró és jelentéktelen sikátor kanyargott, aminek még a köznép sem adott nevet, pedig ez vezetett át az esőáztatta Chitty-térre.

Maga a macskaköves tér majd' negyven láb volt széltében, s bár a házak mind a farukat mutatták neki, azért egész takaros kis hely volt. Az egyik oldalon maga az egykor kifejezetten impozáns Chitty-Ház állt, középütt pedig egy griff-forma szökőkút, aminek kőábrázatára mintha ráfagyott volna a döbbenet.

A szökőkút immáron hetvenhárom éve csontszáraz volt, most azonban már hatodik napja levelek és örvénylő, bugyborékoló víz töltötték meg.

Az illusztris Chitty família a múlt század végén tett szert nagyobb vagyona, köszönhetően a divat forgandóságának, ami abban az időben a díszesen hímzett kézelőket s gallérokat preferálta. A Chitty-Ház amolyan városi rezidenciának és főhadiszállásnak épült, s míg a legutolsó Chittyt úgy húsz éve el nem vitte a tüdővizenyő, a család is itt élt.

Az épület azóta volt már kocsisok szállása, cserzőműhely, bordély (kétszer is), faraktár, kifőzde, s egy hasonlóan sikertelen kovács műhelye (az illető egy bizonyos Joseph Pattersedge volt, aki krónikus vizilózisban szenvedett).

Egy ideje azonban már üresen állt, az ablakai tárva-nyitva, s mindaz, ami odabent akadt, már csak a férgek és koldusok számára lehetett érdekes.

No meg azoknak, akik némi magányra vágytak.

Szent Dunstan Napjának hajnalán négy efféle, magányra vágyó úriember kereste föl az ominózus épületet, s annak is leginkább rejtett, belső udvarát.

Az egyikük köpcös, kevertvérű spanyol volt Vallidoliból, aki a raktárépület egyik árkádja alá húzódott be az eső elől. Azonban minden igyekezete ellenére sem tudta megóvni kackiásra viaszolt bajszát a nedvesség miatti csúf lekonyulástól.

Egy bársonyköpenyt és egy tollas kalpagot szorongatott, amik közül egyik sem volt az övé.

Vele szemközt, az udvar túloldalán egy karóvékony, hórihorgas suffolki férfi állt, kopott, fekete ruhában, hóna alatt a gazdája kalapjával és köpenyével. Neki esze ágában sem volt ereszt alá állnia, s komoran próbálta kipislogni a szeméből az esőcseppeket.

Eközben a másik két férfi az udvar közepén épp megpróbálta megölni egymást.

Lord Callum Gull, Ben Phie ura, a Királyi Gárda kapitánya, ízig-vérig skót nemesember (és mindhalálig hű a cukkinihez, ahogy a régi mondás tartja), egy kosaras markolatú, méternél is hosszabb karddal a kezében körözött az udvaron. Vörös haja csatakosan tapadt a fejbőréhez, fehér vászoninge csurom víz, s zihálva szűrte a fogai közt a levegőt.

Kiváló fegyverforgató volt, kívülről fújta Caesartól kezdve minden nagyobb hadvezér művét, s tökéletesen tisztában volt a Háború Művészetének finomságaival.

Ezzel szemben az ellenfele, Sir Rupert Triumff, tengerjáró, a Sírhomok-völgy felügyelője, Ausztrália ünnepezt felfedezője nem sokat konyított az efféle dolgokhoz. Sötét fürtjei vizes csigákba tapadtak, az ingén – ahhoz képest, amikor magára öltötte – két új lyuk tátongott, s miközben a kardjaik összeeskölöztak, ő minden különösebb ok nélkül egy, a guineai-partról szóló dalt dudorászott.

Ami a hadi tudományát illette, Vegetius korszakalkotó kéziratának legfeljebb a borítójáig jutott, Livy írásaiból pár egész jól sikerült fordítással bírt, bár egyiket sem olvasta, s annak ellenére, hogy gyakran idézett Caesartól, még a Gall háborúkról írt művét sem látta közlől.

Mi több, ebben a minutumban, az esőáztatta udvaron gyakorlatilag azt sem tudta, hogy milyen napot írnak.

Ahogy körültáncolta Gullt, azt egy avatatlan szemlélő ügyesnek, sőt szándékosnak gondolhatta volna. Egyik kezéből a másikba dobálta a rapírját, ami akár azt is bizonyíthatta volna, hogy gyakorlott kardforgató. A valóság azonban ennél sokkal prózaibb volt – egyszerűen nem jutott az eszébe, melyik kezét is kellene a víváshoz használnia.

Ahányszor kezét és fogást váltott a fegyveren, a feketébe öltözött, karóvékony férfi arca megrándult.

Gull elvicsorodott, ismét nekihuzakodott, de ismét csak Triumff bal ingujját sikerült kilyukasztania. A felfedező hátra-

táncolt, a hóna alá csapta a rapírt, és zavart pillantással dugta át az ujját az ingen tátongó újabb lyukon.

– A fenébe! – szisszent föl.

– En garde! – csikorogta Gull, és egy villámgyors keresztvágást irányzott Triumff nyaka felé.

A tengerjáró lebukott, aztán megperdült, s a kardja máris a kezében volt. A pengénél sikerült megragadnia, s a kosaras markolattal bökdösött veszettül az ellenfele irányába.

Egy pillanatig mindketten döbbenten eresztették le a fegyverüket, amint konstatálták, hogy valami nincs rendben.

– Átkozott külföldi vacak! – hajította el Triumff dühösen a kardot, és a sérült ujjait kezdte szopogatni.

Vér tapadt a szakállába meg a mellényére, s pont úgy festett, mint akit szájon vágtak. Szüntelen méltatlankodásának az sem tudott gátat vetni, amikor Gull rapírjának hegye a szívének szegeződött.

A skót még akkor is haragosan bámult a világba, ha éppen jó kedve volt. A Királyi Gárdában az a pletyka járta, hogy ha valaki felhúzná a szemhéját alvás közben, még akkor is úgy nézne maga elé, mint egy felbőszült bika.

És most aztán minden oka megvolt, hogy haragudjon.

– Vedd föl! – sziszegte, s a szavaiból csak úgy süttött a megvetés. – Vedd föl a nyavalyás kardod! Bár legszívesebben most azonnal ledöfnélek, de, ha nálad is van fegyver, akkor mégiscsak párbajnak néz ki a dolog, és nem gyilkosságnak!

Triumff zavartan bámult a mellkasának szegezett kardra, majd a saját, földön heverő rapírjára, és biccentett.

– Igen... persze... máris! – motyogta, és az elhajított kardhoz botorkált.

A magas, fekete ruhás férfi eltakarta a szemét, és halkán belekezdett egy Miatyánkba. Az arckifejezése pedig egyre inkább a kő griffmadáréra kezdett hasonlítani – épp úgy festett, mint ha valaki figyelmeztetés nélkül, és akarata ellenére készülné szodómiát elkövetni rajta.

Triumff rapírja épp a szökőkútban landolt, s a tengerjáró a szobor csőrébe kapaszkodva hasalt neki kihalászni a fegyvert.

Ahogy sikerült sérült ujjai közé kapnia, azonmód felegyenesedett, és megperdült.

A karddal még józanabb pillanataiban is csak a baj volt. A Királyi Kartográfiai Társaságtól kapta ajándékba eredményeinek elismeréséül ezt a Couteau Suisse Többfunkciós Eszközt, ezt a pazar svájci eszközt, az ibachi Victorinox manufaktúra remekművét. A készítő mesterjegye szerint, amit a bársonyborítású markolat alatt véstek a pengébe, ez az eszköz számos, vágóéllal felszerelt eszközként volt használható. Ezek bármelyikét a bronzdíszes markolatkosárba rejtett gomb megnyomásával lehetett aktiválni, s melyek közt a dugóhúzó és a zseb-kés ugyanúgy megtalálható volt, mint a patakaparó.

A pengébe gravírozott, helvét kereszttel díszített pajzs-embéma tanúsította, milyen kiváló anyagból és milyen elsőrangú szakértelemmel készített eszközt tart a kezében, de a sok remek funkció ez esetben sajna inkább a terhére volt, mint a hasznára. Nagy igyekezetében ugyanis, miközben kihalásztta a fegyvert a vízből, véletlenül megnyomta a funkcióváltó kapcsolót. A Couteau-t e pillanatban sokkal inkább használhatta volna csillagfejű csavarok eltávolítására, mint egy felbőszült skót kardforgató ellen.

Triumff veszettül káromkodott, aztán elkezdte nyomkodni a fegyver kapcsolóját. A ravasz kis mechanizmus felzümmögött, s a csavarhúzó helyére egy szöghúzó csúszott, aztán egy konzervnyitó, s végül egy szemöldökcsipesz.

Hitetlenkedve rázta meg a fejét, és kétségbeesetten tartotta föl a balját.

– Egy pillanat! Egy pillanat! Hogy az a...

Gull kimeredt szemmel, értetlenül bámult rá.

– Volt már dolgod efféle ördögös masinával, cimbora? – kérdezte Triumff fancsali ábrázattal, miközben körömrészelőről orrszőr-eltávolítóra, aztán vonalzóra, majd egy tekerős kézi fúróra kapcsolt. – Csupa csicsa, és nagyon jól mutat, de én mondom neked, hogy csak a baj van vele!

– Nem vagyok oda a gépezetekért! – mordult föl Gull.

– Hát én se! – bólogatott buzgón Triumff, aztán végre sikerült ismét a hosszú kardpengét előcsalogatnia a markolatból. – Na, végre! Épp ezt kerestem! Ne is zavartasd magad, cimbor! Mintha itt se lennék!

A bólogatástól azonban hirtelen kettőt látott mindemből, így vadul rázni kezdte a fejét, hátha az ellentétes irányú mozgás segít. Kábán pislogott, és tétován lépett egyet előre – egyenesen egy kifordult macskakő helyére, s a lába egy mély, sáros esővízzel teli lyukban kötött ki.

Morogva húzta ki a lábát, és elkeseredve szemlélte a bricsesz nadrágja átázott szárát.

– Vigyázz, hová lépsz, cimbor! – biccentett oda Gullnak. – Itt aztán nem nagy kunszt pofára esni!

Gull, akinek már eddig is túlságosan próbára tette a türelmét ez az ostoba párbaj, skótul kezdett szitkozódni, és Triumffra rontott. Csak a vakszerencsén múlt, hogy a tengerjáró kardja pont a megfelelő szögben állt, s képes volt hárítani a csapását. Gull újra meg újra lesújtott, s minden támadása csak egy hajszállal kerülte el Triumff létfontosságú szerveit, mire a felfedező csak annyit tudott mondani:

– Hoppá!

A pengék csikorogva feszültek egymásnak, aztán Gull sebzett bikaként bődült el, és olyan erővel taszította el Ausztrália felfedezőjét, hogy Triumff vagy öt métert repült, és csak a Chitty-Ház konyhájának romos fala állította meg. A tengerjáró azonban úgy pattant föl, mint akit acélrugók hajtanak, s vakmerő ellentámadásba ment át. A riposzt igazán pazarul sikerült volna, ha a Couteau Suisse időközben nem önállósítja magát, s nem vált át papírvágó kés üzemmódba.

Triumff vadul szitkozódva nyomogatta a markolatba épített gombot, mígnem sikerült ismét előcsalogatnia a kardpengét, de a Gárda kapitányának már ez is elég volt. Talán... talán mégsem olyan részeg ez a fickó, mint amilyennek látszik!

Ügyesen félreütötte Triumff vadul hadonászó rapírját, aztán felhasította a nadrágszárát, és a kard hegye már húst ért. Triumff nadrágját egy pillanat alatt eláztatta a vér, amit az esővíz is épp

csak egy hajszálnyit higított. A jobb napokat is látott ruhadarab vértől piroslott, de akadt ott pár barna folt is, ami valószínűleg sár volt.

– Nyavalyás! – hördült föl Triumff, aztán megszédült, és féltő volt, hogy ott helyben elájul.

Egész a konyha faláig hátrált, majd a hűvös, nyálkás kőnek támasztotta a hátát, és fáradtan leeresztette a fegyverét. Gull abban a pillanatban a torkának szegezte a kardját.

– Legyőztelek, átkozott kurafi! – sziszegte. – De nincs benne nagy örömöm. Legalább annyi becsület szorulhatott volna beléd, hogy józanul állsz ki ellenem!

– Most az a gond, amit a húgodról mondtam? – kérdezte Triumff nehezen forgó nyelvvel. – Mert, ha igen, megtennéd, hogy emlékeztetsz rá, mi is volt az? Egy kicsit ködösek az emlékeim...

– Te hívtál ki engem, te részeg kófic! – csikorogta Gull.

– Ó... valóban? Akkor... mi lenne, ha szépen megfeledkeznénk a dolgról? Spongyát rá!

– Ezúttal nem! Ezúttal nem úszod meg ennyivel! Kapsz tőlem valamit emlékeztetőül!

Azzal lassan végighúzta a kardját Triumff bal orcáján, s a vágásból azonnal vér serkent.

– Ebből talán majd tanulsz, átkozott semmirekellő! És, ha megint belém akarsz kötni, ha az utamba akarsz állni, nem úszod meg ennyivel! Ámbár úgy hallom, az állítással amúgy is akadnak problémáid...

Triumff dühösen felhorkant, ahogy a sértés lassan áthatolt az elméjére telepedő borgőzön, s a párbaj kezdete óta először csillant józanság a szemében.

– Feldughatod magadnak a szellemességeidet! – rikoltotta, és megvillant a kardja.

Ösztönös csapás volt, amit a düh vezetett, nem a taktikus megfontolás, s ha a helvét csodamasina nem vált megint funkciót, s nem egy krumplihámozóval sújt le, Gull bizony rögvest megtért volna őseihez.

A rövid, de borotvaéles penge sivítva szelte a levegőt, aztán üvöltés harsant, és olyan reccsenés, mint amikor a káposzta-torzsát metélik. Vér fröccsent, Gull pedig úgy viharzott ki az udvarról, hogy a párbajsegédje alig győzte tartani vele a lépést.

Triumff lassan lecsúszott a fal mellé, és a kezében szorongatott, véres húscsomóra meredt.

– Hé... Gull... itt hagytad a bal füled, cimbora!

A feketébe öltözött, karóvékony férfi a fejét csóválva sétált oda a felfedezőhöz.

– Agnew – pillantott föl Triumff tétován. – Gull itt hagyta a fülét.

– Valóban, uram.

A tengerjáró lassan megdörzsölte vérmaszatos arcát.

– Szükségem lesz egy orvosra, Agnew. Vagy legalább egy ügyes borbélyra, aki ezt összevarrja.

– Igen, uram! – biccentett a magas férfi, majd az orra alatt motyogva hozzátette – És aki segít kihúzni a fejét a seggéből!

Azon az órán, mikor Ben Phie lordja megfosztatott a bal fülétől – meglehetősen nemtelen módon, egy krumplihámozó által –, a hat napja tartó esőzésnek is vége szakadt. A terhük-től szabadult felhők Shoeburyness és a tenger felé vették útjukat, s a város fölött lassan kiderült az ég.

Leadenhalle mellett lassan elcsendesedtek az új özönvízről prédikáló új, önjelölt próféták, és a fellelkesült bárkaépítők is csöndben eloldalogtak. A Gibbon-vízikapunál álló Töltésen a Csatornatisztítók nemes céhének emberei elégedetten tolták hátra viaszosvászon csuklyáikat, és értőn bólogattak, amivel tanácsalanságukat és megkönnyebbülésüket próbálták leplezni. A Pókos Kancában Lapaj Simon is magához tért, s mindenki csodájára járt, hogy alig pár percnyi összpontosítás után a saját nevére is képes volt visszaemlékezni.

A város megrázta magát, mint egy ázott kutya, s az emberek hangulata percről-percre rózsásabb lett. Egyik spaletta a

másik után tárult föl nyálkás cuppanással, s az átázott csizmákat a tűzhelyek fölé akasztották száradni.

A vízparti negyedek lakói dereglyére szálltak, és töretlen lelkesedéssel kezdték el kihalászni házaikból a még megmaradt értéktárgyakat. Ezt a fajta bátor hozzáállást villámháborús-szellemiségnek nevezték Londonban. A kifejezés az Angliai Csata idején született, amikor is az Örökösödési Háború diadalaitól megrészegült poroszok léghajókon támadtak Angol földre.

A víz alá került kertekben lábom rohadott el a termés, a bűz émelyítő felhőként terült a külvárosra, s keveredett el a tenger hínár- és halszagával.

A Cambridge Circuson a járókelők egy haldokló pisztrángsügért találtak, s hamarosan már fogadásokat kötöttek, meddig húzza a szárazon.

Alig egy órával az után, hogy a nap kisütött, a Billingsgate előtt standoló kereskedők egyikének sikerült eladnia egy fél font aprórákot, amit a többi árus is kitörő örömmel fogadott.

Másfél órával az esőzések vége után a városi Milícia embelei nekifogtak, hogy levonszolják a Mariette Hartley nevezetű bárkát a Babcock Gardenstől a háromszáz méterre levő folyópartig, s közben egyikük sem merte hangosan megkérdezni, vajh' hogyan is került egy halászbárka egy városi parkba?

S végre a város legmerészebb macskái is előmerészkedtek.

Két perccel az előtt, hogy Szent Dunstan óratornyában elütötték volna a tizenegyet, a bélietes kapu előtt árulók egyike végre eladott egy csipke fogadalmi zsebkendőt egy járókelőnek. A templomban rövid hálaadó imára gyűltek az emberek, s az apró, de elszánt kongregáció a régi hetvenhatos zsoltárt énekelte („Bár hegyes a kerítés, az oldaladon gazdagság vár rám, ó Uram!"). Az utca túloldalán, a Felmagasztosult Madonna nővérei ismét ünnepélyesen levetköztek, s az ablakokba kiülve integettek örömükben.

Erre aztán Szent Dunstan egész nyája a templomban keresett menedéket, kivéve egy kíváncsi kóristafiú, akit később a

kongregáció több tagja is biztosított, hogy a kíváncsiságáért Hádész Tüzes Poklában fogják kitolni a szemét.

Délre a napfény végre szétfoszlatta a fővárosra nehezedő páratakarót, bár eddigre már minden fafelület megszívta magát vízzel, s bármit, ami fémből volt, kikezdett a rozsda. A külvárosok kunyhóiban és a környező falvakban állítólag még a halódó metropolisz nyöszörgését is lehetett hallani – távoli, halk hang volt, mint amikor a fal túloldalán lakó idős rokon kiesik az ágyból. Egy kecskepásztor később azt állította, hogy egy jókora tölgyfa alatt állva akarta kivárni az esőzés végét Brent Woodsban, s még ő is hallotta az elhaló nyögést, ami után rögtön tudta, hogy vége szenvedéseinek.

Richmondban a Királyi Palota is kezdett lassan magához térni. A sövénylabirintus mélyén megbúvó, díszes halastavak és medencék végre nem úgy néztek ki, mintha egy lápvidékről kerültek volna ide, s a kertészek végre megolajozták és útjára indították az ördögös fűnyírómasinát is. A királyi gárdisták – a Beefeaterok – fütyörészve hámozták ki magukat a vízhatlan hacukájukból, és elégedett vigyorral kezdtek ismét őrjáratozni. A déli teraszon ismét nekiláttak a szőnyegporolásnak a szolgálók, a palota mosodájában pedig egy hét óta halmozódó szennyest súroltak tisztára. A malacok és pulykák nehéz szívvel vettek tudomásul az északi szárny mögött megbúvó ólaikban és ketreceikben a biztonságot jelentő esőzés végét, s amikor megpillantották az Főszakácshelyettes segédjének közeledtét, komoran a gyengéket állították az első sorba.

A lóversenypálya mellett vezető, murvával leszórt úton Woolly kardinális sétált, két alabárdos, és egy apró, alázatos civil társaságában. A kardinális gazdagon hímzett köpenyt viselt, a mellette kutyaoló polgár lyukas nadrágot. A kardinális elégedetten bólogatott, a polgár pedig megnyálazta a tintaceruzája végét, és felcsapta a jegyzetfüzetét.

Jellegtelen arcú, szakállas, kopaszodó emberke volt – hátul hosszúra hagyta az üstökét, hogy az ellensúlyozza mind magasabb homlokát –, és bal fülében arany karikát viselt. A neve – mármint hogy szerény személyem neve – Beaver volt, ki oda-

adó hívük és hű krónikásuk e szövevényes történet során, de több szót ne is vesztegessünk rá(m).

– Tehát, Beaver mester – mondta őkegyelmessége –, a következő deklarációk nyomtathatóak ki az engedélyemmel az újságodban.

– Csupa fül vagyok, kegyelmes uram! – mondta William Beaver (szerénységem).

– Ezennel kinyilvánítatik, hogy Ófelsége XXX. Erzsébet, Minden Britek Királynője, az Angol-Spanyol Hegemónia Császárnője, a Trükkök és Fortélyok Védelmezője etcetera, etcetera, maga is tudja, miféle titulusokat kíván meg az etikett, Beaver.

– Hogyne, kegyelmességed! – bólogatott Beaver (én).

– Ezennel tehát közhírré tétetik, hogy Ófelsége egyelőre nem kommentálja a Liberté Gauloise frank terrorszervezet a Csatorna-híddal kapcsolatos fenyegetéseit, sem a Wiltshire-ből érkező pletykákat. Ugyanakkor az ezen a hétvégén esedékes Nagy Maszkabállal kapcsolatban tudassék mindenkivel, hogy az időjárásban beállt szerencsés változásoknak hála, mégis megrendezésre kerül. Ezen felül a spanyolok szakadatlan sürgetésével kapcsolatban, hogy indítsanak expedíciót az újonnan felfedezett déli kontinensre, Ófelsége még mindig azon az állásponton van, hogy ez ügyben előbb a nevezett kontinens felfedezőjével, Sir Rupert Triumffal konzultál.

– Triumffal... konzultál... igen – bólogattam, miközben lejegyeztem a szavait. – Figyelek, kegyelmes uram!

– Sir Rupert továbbra is fenntartja abbéli állítását, hogy a Terra Australis a miénktől szerfölött eltérő földdarab, híján a nemesfémeknek és más hasznos erőforrásoknak. Továbbá az ott élők mit sem tudnak a bűbájos művészetekről. S mivel a távolság és az utazással kapcsolatos egyéb nehézségek roppant veszélyessé és költségessé teszik a megközelítést, a derék felfedező nem látja érelmét az Új Déli Földekre vezetett további expedícióknak. E kérdésben a Belső Tanács és az Egyház még nem jutott közös álláspontra, tekintve, hogy még számos tényezőt kell mérlegelni, és ugye sok múlik azon is, hogy Sir

Rupert mikor is mutatja be az Úti Passzusát... ööö... Bocsásson meg egy pillanatra!

Megálltunk az ösvény kanyarulatában, amíg egy póniló nagyságú dán dog vonult át előttünk, a szájában egy rózsaszálakkal teli kosárkával. A kardinális utána szalajtott az egyik alabárdost, s még jó darabig hallottuk az óbégatását, ahogy megpróbálta utolérni a kutyát.

– Bármiféle komment Gull kapitány fülének elvesztésével kapcsolatban, kegyelmes uram? – kockáztattam meg.

– Nem! – mordult rám a kardinális. – Ha ennyire furdalja az oldalát a kíváncsiság, kérdezze meg személyesen tőle!

– Már megtettem.

– És mit mondott?

– Nem úgy tűnt, mintha hallotta volna a kérdést.

A tó irányából, pont, amerre a kutya is eltűnt, jókora csobbanást hallottunk. Aztán egy percre rá ismét feltűnt a dán dog, ezúttal egy ázott alabárdot vonszolva maga után. A kardinális intett a másik fegyveresnek, én pedig tisztelettudóan félreálltam, és becsuktam a jegyzetfüzetem. Nagyon úgy tűnt, hogy vége a sajtótájékoztatónak.

Az orrunk előtt, a sövénylabirintus smaragdzöld magyalbokrai fölött egy királyi címerrel ékes, kék papírsárkány lebegett. A vaskos bokorfal túloldaláról női kacagás hallatszott, mire Woolly lesimította a köpenyét, megköszörülte a torkát, s az élő útvesztő bejárata felé indult.

– Úrnőm? – kérdezte alázatosan, s a ragyogó napsütés ellenére hirtelen megborzongtam.

Aztán idegesen végigsimítottam a szakállam, és óvatosan a kertkapu felé vettem az irányt.

A Palotától úgy tizennégy mérföldre, nyugatra, a Windsori Nagy Vadaspark lábdobogástól és kutyaugatástól visszhangzott. Fajtatiszta abesszin retriverek voltak, híresen megbízható – és nyálas – vadászkutyák, amik nem kis szerepet játszottak a má-

ra már szállóigévé vált „nyáladzik, mint egy vadászkutya” hasonlat megszületésében.

Ezek is derekasan rászolgáltak a nevükre, s szinte minden pórusukból vadul nyáladzottak.

Az égnek vízkék színe volt, a nap alig több sápadt korongnál az égbolton, s a tölgyfák között hideg füstként gomolygott a pára. A távolból szarvasbögés hallatszott.

A Windsori Nagy Vadaspark közepén álló vadászkastélyt annak idején még Cartagena hercege, a kiváló vadász hírében álló Gonzalo de Ruiz építtette XXIV. Erzsébetnek, vonzalma jelül. Sokak szerint ez volt az utolsó szög Gonzalo koporsójában, ami azért nem fedte teljesen a valóságot. Erről egy bizonyos Ralph Logge okleveles asztalos és koporsókészítő nyilván többet tudott volna mesélni, de tény, hogy ha nincs a vadászkastély, ő sem kerülhetett volna közelebbi ismeretségbe a megboldogult herceggel.

XXIV Erzsébet nem különösebben rajongott a vadászatért, ahol acélhegyű nyilakkal tűzdelnek tele szarvasokat, de a szerelemtől és ambíciótól elvakított Gonzalo ezt valahogy mégsem vette észre, s rendszeresen a legutóbbi divat szerinti, kockás bricsesz nadrágban és vadászkekében jelent meg Windsorbán. S ha ez nem lett volna elég, a vállán átvetett iszákban kacs- és őzsípok, csalik és annyi kés, tőr és egyéb penge volt, hogy azzal akár egy egész landsknecht-századot fel lehetett volna fegyverezni, s még akkor is bőven maradt volna mit a kandalló fölé akasztani a lovagteremben.

Minden igyekezetével azon volt, hogy megtanítsa a Gloriana-t a hajtóvadászat fortélyaira, a vadászkutya-idomításra, az összetett íj felajzására, a fogazott nyílvevők előnyeire, a számszeríj legpraktikusabb felhasználására, arra, hogyan is kell kikurgatni a horgasfejű férget a kotorékekből... s minden igyekezetével azon volt, hogy ügyes vadászt faragjon a királynőből. Gyakorta hívta magával a királynőt, hogy csatlakozzék hozzá a Parkban rendezett hajtóvadászon, de Ófelségének valahogy mindig ilyenkor szólította el valami halaszthatatlan államügy a Csillagkamarába. Mint utóbb a Gloriana személyes naplójá-

ból kiderült, a halaszthatatlanul fontos államügy szinte minden esetben filléres alapon játszott römi volt a Belső Tanács tagjaival. Ugyanezen iratokból ismeretes, hogy a hercegre rendszerint csak úgy utalt, hogy az a „büdös mániákus a nyilakkal”.

Végül Gonzalo belefáradt, hogy tapodtatnyit sem jutott közelebb az áhított zsákmány elejtéséhez, s megépíttette a vadászkastélyt. A barcelonai Morillóval, kora egyik legelismerettebb építészével tervezte turbékolisztikusra. Technikailag egy korinthuszi oszlopokkal, furcsa szögben dőlő lépcsősorokkal és elfolyni látszó boltívekkel teli csupa tüll, csupa fodor és csipke ékszerdobozra hasonlított, de Murillo biztosította felőle a herceget, hogy „ez a legújabb divat”.

Egy hét se kellett, hogy Erzsébet lefejeztesse a spanyol nagyurat, azon a jogcímen, hogy gúnyt mert űzni királyi személyéből. A történelem egyébként csöndes, kegyes uralkodóként tartja számon a XXIV. Glorianát, de a fenti kis történet is jól példázza, hogy még egy galamblelkű királynő türelmének is van határa.

A férfiaknak, akik Szent Dunstan Napjának párás délutánján kísértáltak a vadászkastélyból, eszükbe se jutott a balsorsú Gonzalo herceg (leszámítva a kósza „hogya a búbánatba lehet kijutni ebből a nyavalyás kócerájából”, és a „ha ez csak egy dísz, akkor merre lehet az a tetves ajtó?” jellegű gondolatok erejéig).

Az élen Sir John Hockrake haladt, Salisbury hercege, magasan és délcegen, csillogó, zöld atlaszselyemből varrt ujjasában, és levélmintás tabardjában. Akkora volt, mint egy kisebb ökör, s egyike Angolhon leggazdagabb embereinek és legnagyobb földbirtokosainak. Ennek ellenére igen csekély befolyással rendelkezett az Udvarnál, aminek a Királynő modorához is lehetett némi köze. Illetve ahhoz, hogy Sir John semmi effélével nem rendelkezett.

A hegyomlásnyi férfi harsányan haráskolt egy sort, majd megszívta az orrát, s olyasmit köpött a fűre, ami leginkább pár tuccat félig megemésztett osztrigára hasonlított.

– Csülökre fiúk! – bődült el, olyan hangon, amit még a ze-neileg képzett fül sem mindig tudott volna megkülönböztet-ni a vadászkürt harsogásától.

A kutyák izgatottan csaholtak – és még izgatottabban nyá-ladzottak.

Roustam Alessandro de la Vega, Kasztília régense, Toledo kormányzója, a Lille-i győző fintorogva követte a hatalmas ter-metű herceget. Ő maga atletikus termetű, hat láb magas, jó-vágású férfi volt, a hírek szerint mesteri kardforgató, aki épp azzal volt elfoglalva, hogy a gyöngyberakásos, keréklakatos pisz-tolyokat ellenőrizte, amiket a szolgálja cipelt. De la Vega erei-ben a legősibb és legnemesebb spanyol vér csörgedezett, ami messze nem volt olyan híg, mint azt az emberek többsége egy de genere-től elvárta volna.

Az elmúlt évszázadok során a spanyol-angol szövetség hatal-mi súlypontja mind inkább Britanniára tevődött át, s lett köz-ben a halandó királynőből félisteni Gloriana. A hispán politi-kusok és nemesek java ezt igencsak nehezményezte, s az ud-varias mosolyok és az udvarias gesztusok egyre nehezebben rej-tették a dühöt és elégedetlenséget. Madridban, Zaragozában, Sevíllában és Salamanchában a pamfletírók epébe mártott tol-lal írtak a „Szűz tolvajról”, csakúgy, mint a „felborult egyensúly-ról”. Alkotmányos krízis viharfelhői gyülekeztek a Hegemónia egén, s még a legangolbarátabbak is tisztán látták, hogy hama-rosan eljön majd az idő, mikor a királynő kénytelen lesz lépé-seket tenni a spanyolok politikai erejének visszaállítására.

Roustam de la Vega azonban nem volt hajlandó erre a „ha-marosan”-ra várni. Mindig is a tettek embere volt, s a tettek mindig meghozták számára a kívánt eredményt.

Elvette a szolga kezéből az egyik pisztolyt, és próbaképp egy fát vett vele célba. Salisbury lefitymálón csóválta meg a fejét a tűzfegyver láttán.

– Mit gondoltok, jó urak, milyen lesz a mai vadászat? – kér-dezte a spanyol grand, csak, hogy megtörje a kínos hallgatást.

– Hát, ha mindenképp azt a lőporos vackot akarod használ-ni, cimbora, neked nem jósolok valami fényes terítéket! – mo-

rogtá Salisbury. – Én mondom, egy jó angol kőrísfá íjjal semmi nem veheti fel a versenyt!

– A magam részéről – csatlakozott hozzájuk a bőr kézvédőjét igazgató Lord Slee – égek a vágytól, hogy lássam, hogyan működnek ezek a zajos masinériák, herceg úr! S csak remélni merem, hogy nem riasztják meg a kutyákat!

Salisbury megállt, s fújtatva-szuszogva vakarta meg a mellette ügető, nyáladzó vadászebek egyikének füle tövét.

– Ezek ugyan semmitől se ijednek meg! – mordult fel büszkén, aztán egy gyors mozdulattal letörölte a kezére tapadt nyálat. – Egyet se aggódj, Slee mester, ezek páratlanul jól idomított vadászebek!

– Ez igazán remek hír! – mosolyodott el Slee kényszeredetten, aztán értő pillantást váltott a spanyollal, amiből a herceg semmit sem vett észre.

Lesajnáló pillantást. Szánakozót.

Slee csettintett, és az egyik inas máris odasietett hozzá az íjával és egy teli tegezzel. A lord ellenőrizte az ideg feszességét, majd csendes beszélgetésbe fogott a velük tartó vadász-mesterrel.

Robert Slee negyvenhárom esztendő, köpcös, agilis férfi volt, ezüst-ősz hajjal keretezett, nemesi arcéllal, és jókora földekkel Essexben és Hertfordshire-ben. A hírnevét és befolyását azonban mégsem a birtokainak, hanem a szívós munkával felépített jogi karrierjének köszönhette. Ez szerzett neki helyet a Belső Tanácsban, s a pletykák szerint ez segíti majd a Királyi Pecsétőri címéhez, amit Thomas Arbuthnottól vesz át, még az év vége előtt.

Slee műveltségének az egész Hegemónia területén elismeréssel adóztak, s könyvei szinte kötelező olvasmánynak számítottak a politikai pálya ifjú aspiránsai számára. Azt beszéltek róla, hogy kilenc nyelven beszélt, írt és olvasott, rengeteget utazott, s az elmúlt hat országgyűlés törvényeinek megalkotásából is derekasan kivette a részét.

Úgy tűnt, az egyedüli hibája, hogy nem volt elég sármos, amit az ellenlábasai soha nem felejtettek el megjegyezni. Euró-

pa szürke eminenciásai sorban álltak, csak, hogy találkozhassanak vele, de mindannyiuknak csalódást okozott. A hús-vér Slee hideg, sótlan, unalmas ember volt, s bár senki nem gyűlölte, összebarátkozni sem nagyon lehetett vele.

Az illusztris kvartett negyedik tagja a Tudós Aleister Jaspers volt, aki ebben a pillanatban lépett ki a vadászkastélyból. A lépcsősor aljában várakozó szolgák egyikétől egy pár apró, svájci számszeríjat vett át, s komótosan a másik három nobilitás után eredt.

A Tudós jóképű, telt ajkú, fiatal férfi volt, ami sehogy sem illett a puritán egyszerűséggel hátrafésült hajához és szigorú arcvonásaihoz. Térdig érő köpenyét a Varázstudók Ligájának hímzett címere díszítette.

Mikor a reneszánsz ismét felfedezte magának a mágia művészetét, az Egyház – ha része akart maradni a hatalmi hierarchiának – kénytelen volt elfogadni és beemelni tanai közé.

A protestánsok egyszerűen tágítottak egy kicsit a doktrínáikon, míg a Katolikus Egyház „szerencsésen felfedezte” az Újtestamentum hat további kötetét a Sínai-hegyen, melyek azt taglalták, hogy bizony a mágia sem más, mint Isten kifürkészhetetlen útjainak egyike.

Gutenberg első, nyomtatott Bibliái már ezzel az új tanítással kibővülve jelentek meg, amiket hamarosan az Anglikán Egyház – mely ekkortájt a katolikus pompa s a protestáns egyszerűség fura keveréke volt – is a magáévá tett. S ahogy az Anglikán Egyházból idővel Egyesült Egyház lett, s lassacskán szinte minden más keresztény felekezetet és egyházat magába olvasztott (eltekintve egynémely titokban működő, szabadkőműves páholyoktól, a genti bollardoktól, a szodomita prurienektől, és természetesen a Vatikántól, akiknek megengedték, hogy háborítatlanul higgyenek, amiben nekik tetszik, amíg azal nem zavarnak senkit), úgy szabályozta egyre körültekintőbben és szigorúbban a mágia használatát. Erre a Varázslók Céhét használták, mely egyszerre volt kereskedőcéh és vallási rend. A Céh minden tagja potens varázshasználó volt, akik egyedül a Királynőnek, a Belső Tanácsnak, és az Egyház kardi-